

פ ר ו ט ו ק ר ל מ ס . 160
מיטיבת ועדת הכספים, שהתקיימה ביום ה',
ז' בכסלו תשל"ה (21.11.74) בשעה 10.00

נ כ ח ר :

חברי הועדה:

י . ק ר ג מ נ - יו"ר
ע . א מ ו ר א י
י . ב ד ר
צ . ג ר ש ו נ י
א . א פ ר ת
א . מ ל מ ד
ח . ק ו ר ש ו
ד . ק ו ר נ
י . פ ל ו מ י נ

מוזמנים:

מ ר מ ו ע ל מ - נ צ י ב ו ת מ ס ה כ נ ס ת
מ ר ד ו ב נ ו ב - " " "
מ ר נ י י ג ר - " " "
ג ב ' ד ר - ז י נ " " "
מ ר ה ל פ ר י נ - " " "

ד"ר ג. קיטרון - יועץ מספטי לועדה
ט. שבד - יועצת מספטי

* . קירשנר - מזכיר הועדה
* . ז . פלוג - יועץ כלכלי לועדה

רשמה: ט. קוטלר

חוק לתיקון פקודת מס הכנסה (מס. 21)

סדר הימים:

- = - = - = -

316

(נתיב) 26.11.74

היו"ר י. קרגמן:

אני שותח את הישיבה.

ע. אפוראי:

אני מבקש להביא לידיעת חברי הוועדה ולתשומת לבם, עובדה שהתבררה לי רק אמש. בכל הדוחות של ההערכה באפריל-1 בינואר נצטרך לסלם תוספת יוקר של 520 לירות, על בסיס שכר של 1000 לירות. שאלתי, איך מתקבל שכר של 520 לירות, לגבי התיקרות המוצעת שנתית של 52% לעומת שנה שעברה, כאשר כבר בחודש יולי שולח חלק מזה, 12%-11%, זאת אומרת שצריך היה לסלם רק 21%. ואז הוגדר לי שלא מסלמים על 1000 לירות יסוד דהיום, אלא על 700 לירות יסוד של 1967, ועל עוד 300 לירות של 1 בינואר 1974, כאשר זה מסוקלל להיום והגיע ל-1910.80 לירות. כך שכל אדרה יקבל תוספת יוקר לא לפי 1000 לירות, אלא לפי 1920 לירות, קהוצה מקבל איצו"ג גם על תוספת יוקר של 520 לירות.

לפי זה, מדינת ישראל הולכת לשלם 2.4 מיליארד לירות על כל ה-1910 לירות הראשונות שפרושים האלה, ולא על 1000 לירות של היום. אני חושב שזה מתן איצו"ג לבעלי הכנסות גבוהות. ואז יוצא, שמי שיש לו רק 1000 לירות או 12000 לירות, מפוצה חריבה פחות. יש כאן השעיה.

היו"ר י. קרגמן:

אם יש לי 2000 לירות הכנסת, על 1900 לירות אני מקבל תוספת יוקר

ע. אפוראי:

לפי ההתיקרות שהיתה מיולי ועד עכשיו. תחזיה בין המעבידים והעובדים הוא שמסלמים על 700 לירות של שנת 1967, מסוקלל לפה שהם היום. סר האוצר אישר לי את דברי אלה, וגם המוסחה של ההסתדרות.

הברוטו יכול להיות 3000 לירות. אחרי התיקרות שחלה בהמוצע בין יולי, הסועד האחרון שבו שולפה תוספת היוקר, ל-31 בדצמבר, על איזה שכר מסלמים תוספת יוקר מקובל לומר שעל 1000 לירות שכר יסוד. אבל זה לא על 1000 לירות שכר יסוד עכשיו, אלא על 700 לירות שכר יסוד של 1967, מסוקלל להיום, וזה למעלה מ-1500 לירות, פלוס 300 לירות מסוקלל להיום, ואז יוצא 2300 לירות.

סר דובדובני:

הנושא של תוספת יוקר אינו נוגע לנו. אנחנו נתנו את המסור הממסטיקלי כפי שנקבע בוועדת הכספים, על 1000 לירות.

היו"ר י. קרגמן:

זה לא שייך לכם. אבל חשוב שנדע. כאשר ידבר על פטור תוספת יוקר מס הכנסה, נשמור על הפרינציפ של 1000 לירות שכר יסוד. אנחנו לא אחראים לקביעת תוספת היוקר, אבל ביחס לפטורים מס הכנסה, אני רוצה שתשמעו זאת. כאשר תביאו בפנינו את המסור מס הכנסה לאיסור, אז נחזיר את הענין. האם טרחיבים את המסור או שאומרים שרק על 1000 לירות ולא יותר. איננו יכולים להתערב בטידורים בין העובדים והמעבידים. אבל במסור שתסלמו אנחנו יכולים להתערב. זה מצריך אישור ועדת הכספים.

ע. גרטובני:

האם זה "גילוי אמריקה" של דבר שלא ידעו קודם? השאלה איננה איך מסלמים עבור 1910 לירות, אלא אם נוהגים עכשיו אחרת עם תוספת היוקר כאשר נהגו כל השנים הקודמות, או שנוהגים לפי אותו עקרון עליו הוסכם. אם נוהגים לפי אותו עקרון - כל הדיבור מיותר. באופן כללי יש לי ערעור הקסור ביותר מאשר המסור. אני בעד 1000 לירות, אבל לא 1000 לירות לכל הדרגות, גם לאלה שמרויחים 10 אלפים לירות.

2. הצעת חוק לתיקון תקנות מס הכנסה (ס.21):

סר סועלים:

אנחנו עומדים בטעיף 17, עמוד 25: הסעיף בא לחייב בהס מניות שלא היו רשומות בבורסה וברכשו אחר כך בבורסה. כידוע, מניות כאלה אינן חייבות במס רווחי הון על פי צו של סר האוצר. קורה שמניות שלא היו רשומות בבורסה, נמכרות. השכירה לא תהיה חייבת במס, לפי החוק של היום. וזאת

י. בדר:

אני מציג למחוק זאת.
יש מקרים טובים מבחינה טכסטית.
מקרה אחד, שלא מוכרים אף מניה בשרם באים לבורסה; מקרה שני, מוכרים מניות אחרי שציתנה הבטחה של הבורסה שהן תרשמה; מקרה שלישי, מוכרים מניות תוך הודעה שנעשו צעדים לרישום מניות בבורסה; מקרה רביעי, זה מקרה קלאסי, שהרישום בא אחרי שנמכרו המניות. במקרה זה אני מבין את ההגיון שבגישה, טעם רישום המניות בבורסה לא יפסור ממש מניה שלא היתה רשומה בבורסה. אני מדבר על העיתוי. אבל את זה צריך לעשות היום? אני מסכים שיש בכך הגיון, אבל זה הזמן המתאים? כמה מקרים כאלה ישנם? מדוע יש ירידה במניות בבורסה? כי זה נובע מציפייה כללית בלתי-מבוטסת לאיזשהו צו בנושא, לא בגלל זה שצחק חוק. יש אחד כללי מפני גזירות.

ע. אמוראי:

אני חושב שבמקרה הנידון, הגישה הנכונה של חבר-הכנסת בדר, אינה מסין העניין. לא מדברים על שום מעשה או מחלל לגבי מניה שנסחרת בבורסה. המניה, כשהיא כבר נסחרת בבורסה, דינה כדין כל מניה שרשומה בבורסה. מדברים על רוח קפיטלי של בעל מניה שלא היתה בבורסה, שהיתה מניה של אדם בחברה פרטית ולא רוצים להקנות לו רוח הון כתוצאה מזה שהוא הולך לבורסה. מי שזועל בבורסה, לא יפסיד כהוא זה. זה לא שייך לו. אין לזר ענין שעל ידי רישום בבורסה, אדם גם יגייס לעצמו כסף וגם ייחנה מרוחי הון. המס הזה צודק ואין בו שום פגיעה.

צ. גרשוני:

אם לפני כן לא היה דבר כזה, זאת אומרת שבין אם היה רשום ובין אם לאו, היה בהנה.

הלפרין:

מי שרוצה לשמור על הזכות אומר: עשר שנים החזקתי מניה, ואני מסכים שעל 10 שנים אלה לא מגיע לי פטור. אני מתכוון להחזיק אותה עוד עשר שנים. בעד התקופה שהמניה רשומה, אני רוצה פטור. אומרים לו, שביום הרישום יצהיר כאילו מכר את המניה. זה שינוי יעוד, שנוי אופי. ישלם מס על ההפרש בין המחיר שקיבל והרישום, ומאותו יום ואילך יהיה פטור, כאשר המחיר שלו יהיה המחיר בעת הרישום.

ד"ר ג. קישרון:

המצב היום הוא, שאדם שיש לו מניות בחברה פרטית ואיגן רשומות בבורסה, כשהוא קיבל אותן בהקצאה, שווים היה לירה, חמש לירות. היום הן שוות כפי שהן שוות. אם היום, מסיבות כלכליות לגיטימיות ואפילו רצויות, הוא רוצה לרשום מניות פרטיות בבורסה, זו אינה מכירה בטובן החוק הקיים, ולכן הפעולה הזאת אינה חייבת בסום מס. גם לפני החוק הקיים וגם לפני החוק להבא, רווח הון ממכירת מניות רשומות בבורסה, פטור ממש.

מה יוצא מפני הדברים האלה יחד? שהאדם הזה, שקיבל את המניות לפני זמן מסויים כאשר מחירן היה אשם, ומוכר אותן היום, אחרי שהן בבורסה - נסאר לא רווח הון עליו הוא לא משלם כלום.

באים ואומרים שזו פירצה שצריך לסתום אותה לעתיד, ולא לעבר. אומרים לאדם שהיום יש לו מניות בחברה, שאיגן רשומות בבורסה, והיום הוא רוסם אותן בבורסה, שיש לו ברירה. הוא יכול לראות את הרישום כמכירה, או ישלם מס רווח הון על ההפרש בין מה שהמניות עלו לו בזמנו ובין מה שהן שוות היום בבורסה. אבל האדם יכול לומר, שביום הרישום אין לו כסף והוא לא יכול לשלם. ואז אומרים לו, שאם כך, הוא ישלם זאת רק כאשר הוא מוכר אותן אחרי שהן רשומות בבורסה. ואז ההוראה הכללית היא, שאין רווח הון על מניות שרשומות בבורסה, לא יחול, והוא ישלם רווח הון, אבל רק כאשר באמת יש לו רווח הון. זו ההוראה.

ש. סנד:

כל מה שאמר ד"ר קישרון, אמור לגבי מי שבאמת רצה ללכת לציבור. אבל יכול להיות שאדם צבר רווח הון גדול ועל מכירה שנעשתה הוא חייב רווח הון, והוא רוצה למכור את המניות. כדי לא לשלם מס, הוא הולך ורוסם אותן בבורסה.

י. בדר:
מערכבים שני דברים. האם זו לא יכולה להיות עילה לחפש שוני במניות שברטבו כבורסה לפני שנתיים-שלוש-חמש-עשר שנים והן נסחרות בבורסה, ולא תהיה הקירה האם על מניות אלה חל סעיף זה? הפעם הראשונה היא, שברור סעיף זה יכול לחול רק על רישום חדש. והדבר השני, "הפיכת מניות פרטיות למניות הנסחרות בבורסה".

ד"ר ג. קיטרון:
חבר-הכנסת בדר יודע כמוני, שבהערות השולים איבני צותן את כל הסעיף. כל תכליתן של הערות השולים היא להגיד בלשון בני אדם כמה אנחנו דנים.

י. בדר:
האם תקבל את בקסתי לתקן את כותרת המסנה?

ד"ר ג. קיטרון:
איבני רואה למה.

י. בדר:
אם אתה חושב שזה יסאר, על אחריותך זה יסאר. מה זה "בעל מניות"? בעלי מניות הם בדרך כלל הסותפים של החברה. זו יכולה להיות גם חברה של 100 אנשים.

ד"ר ג. קיטרון:
זו הערה נכונה. נצטרך לתקן זאת. יש חברה שיש לה 100 בעלי מניות. בעל מניות הוא אדם שרכש את המניות, ואילו את הבקשה לבורסה לרשום את המניות, מגישה החברה ולא בעל המניות. בעלי המניות עצמם לא פונים לבורסה ולא יכולים לרשום מניות.

י. פלומין:
ב-21 באפריל 1974 היתה פגישה בין נציגי הבורסה והנציבות וסוכנו דברים. דברתי עם אנשי הנציבות ומסתבר שהסיכום שהוכרז הוא בחלקו ברוח הדברים שגיו בסופו הוא, אבל יש דבר אחד שלא הוכנס והוא מאד מסמעותי. הסיכום היה שהרישום כשלעצמו לא ייחשב כמכירה. החיוב במס יכול אם וכאשר יפיקו מניות בפועל. הפחתת המס בתקופת האחזקה תהיה ~~ההפחתה~~ התקופה מהיום עד הרישום בבורסה עלפי החוק הקיים. מיום הרישום בבורסה ועד יום המכירה, אחוז גבוה יותר מאחוז ההפחתה בחוק הקיים. היה ויכוח על גובה המקדש. באו להסכם על עקרון של פחת מואץ. לא היה סיכום על סיעורים.

מר פועלים:
אנחנו לא קבלנו זאת.

י. פלומין:
אנחנו עושים עוול לאותו אדם שהפך מניה לציבורית מתוך שיקול עניני, והוא לא יכול לשלם את המס דקותנים לו את האופציה לדחות את התשלום. אבל אופרים לו סגם על אותה תקופה שהיה פטור, הוא יסלם. אני מסכים לכך שהוא צריך לשלם על רווח שנצבר עד שהפך את המניות לציבוריות. אני חושב שהוא לא צריך לשלם על הרווח שנצבר שאם היה לו כסף לשלם מס רווחי הון, היה פטור מתשלום עליו. אפשרות אחת לפתור מצב זה, היא לתת ניכוי מואץ על התקופה מיום ההמרה עד יום המכירה. לחילופין אפשר לומר, שישלם את אותו מס שתשלומו נדחה, בצירוף ריבית על תקופת הדחיה. תן לו את האלטרנטיבה, או פחת מואץ או ריבית.

מר פועלים:
מתי הוא יחליט?

י. פלומין:
כיום המכירה. ביום הרישום הוא אומר שהוא לא מסלם. ביום המכירה יראה. פרטי מסלם 72.25% מס על רווחי הון. רוצים שאנשים יילכו לבורסה.

מר פועלים:
אני מסכים לדחות ליום הרישום, עם ריבית של 15%, אבל לא להחליט על

ההפחתה.

מר הלפרין: יש שלוש בדירות. אחת - לשלם מיד את המס; השניה, לדחות את הבדיקה לסוף, ואז או המס הרגיל או הקודם פלוס ריבית.

מר מועלים: מוכנים לקבל זאת.

י. בדר: הערתי חשומת לבו של ד"ר קיטרון לשני דברים נוספים. האחד זה למלים

"על ידו".

מר מועלים: סעיף 18: כתוב "לפי סעיף זה". אין לזה משמעות. צריך להגיד, "לפי הפרק שמדבר על הגשת דוחות". רצינו לקבוע תנאים מסויימים אשר פוטרים מישהו מהגשת דוח. יכול להיות אדם שיש לו שני מקורות הכנסה, ואם עשה תיאום המס, רק אז יהיה פטור.

י. בדר: צריך להוסיף: לפי אישור ועדת הכספים של הכנסת. פטור מדוח זה ענין עדין.

ח. קורפן: הניסוח "ורשאי הוא להתנות את הפטור בקיום תנאים נוספים שייקבעו" נותן

מקום לסדירות.

א. אפרת: צריך להיות יותר ברור מי רשאי.

ד"ר ג. קיטרון: במקום "הוא" נכתוב "השר". עד כה היינו

היה השר רשאי לפטור בצו מהגשת דוח. עכשיו אומרים שהוא יכול לקבוע תנאים נוספים. עד כה הסמכות לתת פטור לא היתה זקוקה לאישור של ועדת הכספים. עכשיו, כאשר מגבילים את השר ונותנים לו אישור להגביל זאת בתנאים, אתם רוצים להניא זאת לאישור הוועדה. אם אתם רוצים עוד תעסוקה לוועדה בבקשה.

צ. גרשוני: יש כאן דבר יותר יסודי, והוא, סמכות בלתי-מוגבלת לשר. עכשיו יש בעיה של תנאים, והם בלתי-מוגבלים.

ש. שבייד: המדובר רק בהגשת דין וחשבון.

צ. גרשוני: יש לו כאן חופש בלתי-מוגבל להתנות

תנאים. זה נותן לשר אפשרויות שונות בלתי-מוגבלות. הוא יכול לקבוע מה שהוא רוצה, כל מיני תקנות שהוא רוצה.

הי"ר י. סרגמן: על אישור ועדת הכספים לא יהיה ויכוח. עכשיו הוא לא צה"ן שום הבה.

ש. שבייד: מדובר במי שתקנות סעיף 12 חלות עליו. מי שפטור מס על הכנסה נוסף.

זה לא כל אדם.

מר מועלים: כדי לא להטריד אדם, אומרים לו שאם יתאם את המס, פוטרים אותו מהגשת דוח. ועדת הכספים אישרה תנאים של סעיף 12. אנחנו עוברים לפי זה.

י. בדר: סעיף זה קשור לסעיף 12. כל עוד הוא היה פשוט, גם הביצוע היה פשוט. מוכרח

להיות אישור ועדת הכספים.

מר מועלים: סעיף 19: סעיף זה היה חסר לנו.

י. פלומין: סעיף זה מהחייב מאד את הסמכות של

פקיד השומה, באשר נותן לו אפשרות לדרוש ממני כל פרט שהוא, ולשיקול דעתו הטוביקטיבית של פקיד השומה, כל הדרוש לו לקבל פרטים על השומה. במידה שהאיש יסרב, תהיה בעיה שלו אישום משפטי, האם קנה המידה צריך להיות טוביקטיבי או אוביקטיבי. האני מוכן

ל את הסעיף, אבל שיהיה אויבקטיבי. מה שנופש יחשוב לאוביקטיבי.
פקיד הסומה נטבע שזה נראה לו דרוס, בית הממשל לא יוכל לעשות דבר.
יהיה כתוב "יסטור לו את כל הפרטים הדרושים לענין בירור הכנסתו",
קנה המידה הוא אויבקטיבי.

מועלם:
אי אפשר להעביר את כל הויכוח
מיד לבית הממשל.

ג. קיטרון:
בסעיף 155(1) כתוב כבר "ויביא
לבדיקה פנקסים, תעודות, חשבוניות...
חזית ספקיד הסומה יראה בהם צורך".

שלושין:
זה בסדר. אבל הוא יטאל אותי
שאלות פרטיות. בסעיף המקורי
בר על מסמכים. הייתי מבחין בין מסמכים ובין אינפורמציה. לסעיף
ורי אני מסכים. אני שתנגד למלים "הנראים לפקיד הסומה". אי-טילוי
אה זו עבירה שלילית.

בייגר:
בסעיף 151 כבר כתוב אותו דבר.

שלושין:
זה בהסגה. אני יכול להחליט שאני
מקבל את החלטת פקיד הסומה. אני
רוצה להסתבך ונקבל את קביעת פקיד הסומה ולא מגיש הסגה.

קורגן:
בוציא את המלה "נראים".

ר. י. קרגמן:
בכתוב "...הדרושים לפקיד הסומה
לבירור הכנסתו".

הלפרין:
רצינו להביא לכך סבעת ספקיד הסומה
רוצה לברר פרטים ולחקור אנשים,
מה זאתכבר בסלב א'. מה שכתוב בסעיף (4) כתוב כבר בסעיף 152, בהסגה.
ת צריך לגמור סלב א', ולחקות לסלב סל הסגה, ועל ידי כך עושים
לות סומה פיותרות. הכוונה היתה לקצר את התהליך.

שלושין:
הסעיף מיותר. אני לא חושב שלפקיד
הסומה, כבר בסלב ראסון צריכה להיות
ות להזמין את האסן שלי ולחקור אותו עלי. אם הדבר נעשה בסלב ההסגה,
לניסוח הזכות לסמור על האינטימיות שלו ולא להגיע להסגה.
לא חושב שבסלב בירור אתם צריכים לקבל סמכות של שופט חוקר.

בייגר:
אנחנו מואסמים על ידי השופטים שאיננו
עושים שימוש מספיק בסלב א'.
להיענות לדרישת השופט אשר, אנחנו מעבירים זאת לסלב ראסון.

בדר:
סעק זה נותן לפקיד הסומה סמכויות
סניתנות לשלטונות בענין הסט של עבירה
לית. זו סיבה אחת שאני מתנגד לסעיף כולו. אין מה שום הגבלות שבודך
קיימות בחוקים. לפי זה אפשר לחקור עורך דין על ענינים של קוחו.

ג. קיטרון:
יש פרק נפקד שאינו מאשר זאת.

בדר:
אפשר להוציא מאסה פרטים פעלולים
להביא את בעלה בפלילים. לפי זה
ואף פעם לא יכול לטוב לתתסובה במקרה סיורסע כתוצאה ממנה. וכל
כויות האלה ניתנות לכל עובד של פקיד סומה סייסלח על ידי פקיד
זה. אין שום בשחון שיהיה פרוסוקול. העובד ירסום מה סירסום וזה
וס אחר כך כהוכחה. אין שום פרוצדורה, אין שום צורה של הזמנה. צריך
וק את הסעיף.

ג. קיטרון:
אלה סמכויות שקיימות בסלב של הסגה.
כדי לאפשר לפקיד סומה להגיע
מה נכונה, בא הסעיף לאפשר לפקיד סומה לעשות זאת בסלב ראסון.

ד"ר ג. קיטרון:

אם אינכם מקבלים את הסעיף, עצתי לפקיד שומה היא, שיעטה ככל מקרה שומה מפורזת, וכך יחייב את הניסוח להסיג, ובהסגה הוא יכול לעשות זאת. רוצים להקל כאן על האדמיניסטרציה.

י. פלומין:

לפי סעיף זה אפשר לחקור גם את האשה והבן וקרובים אחרים. כל ענין הסיקול צריך לרדת. הסגה זה שלב מעין שיפוטי.

מר מועלם:

סעיף 20: סעיף זה דן בקבלת ידיעות מגופים ציבוריים. רצינו להרחיב את התחולה של גופים ציבוריים והיכולת לקבל מהם נתונים, וכתבנו על גוף העומד לביקורת מבקר המדינה.

י. בדר:

אני מסכים לעקרון, אבל אני מבקש שתנסחו זאת אחרת.

ד"ר י. קיטרון:

הכוונה לכל גוף מבוקר בכוח ולא בפועל.

מר מועלם:

סעיף 21: זה סעיף שנותן אפשרות להחזיר מס יתר בתשלום ריבית. לפי המצב היום, כל אדם יכול להגיד שלפני עשר שנים שילם מס מיותר ועכשיו הוא מבקש להגיש דוח ויחזירו לו את המס. זה עומס על האדמיניסטרציה. אמרנו שרוצים להגביל זאת לדוח שהוגש אחרי שש שנים. נוסף לכך, אנחנו נותנים היום ריבית אחרי ששה חדשים מיום הגשת הדוח. אנחנו מציעים לתת זאת מיום הגשת הדוח, ובמקום 9% - 15%.

י. פלומין:

יש כאן חוסר סימטריה בין הכנסה ובין חיוב. בריבית על חיוב אנחנו קובעים מסוף שנת המס. כאן אתם אומרים או התשלום או הגשת הדוח, לפי המאוחר מהשניים. העילה להחזרת הכסף הוא תשלום מיותר. מאותו יום בו היה התשלום, החזקתם כסף מיותר. למה המאוחר מהשניים? הזכות נוצרה מאותו יום בו שולם הכסף. הכסף היה אצלכם. כאשר אתם מחייבים, אתם אומרים שהניסוח מחזיק כסף של האוצר.

יש הסתייגות של לשכת רואי החשבון

לענין החזר מס. שוענים שאנשים עושים בעיות קשות לטינהל ואינם רוצים לשלם מקדמות. ברגע שמתחזר שהמקדמות עולות על המס שיתחייב לפי הדין וחשבון, קורים שני דברים. האחד - האגרות ששולפו הופכות להיות סופיות ובסכומים נכבדים; והשני, ברגע שיט זכות, האוצר אינו ממהר לשלם בתיק. לכן, לשכת רואי חשבון מבקשת שחברה שהגישה דין וחשבון מאוחר על ידי רואה חשבון, ויש בו עודף לפי הדין וחשבון פעל התשלום, שהסכומים האלה יוחזרו. זה ימנע את כל הויכוחים הקטנוניים בשלב המקדמות. אם אדם יידע שהוא משלם, ואם יוצר עודף הוא יקבל זאת לאחר חדשים - שלושה או חצי שנה, הוא לא יעשה מזה כל כך הרבה בעיות. זה ימנע גם את הצורך בהגשת דוח ביניים ובזבוז זמן.

ח. קורפו:

זה מתיחס גם לשכירים. יש שכירים שאינם יודעים אפילו שהם צריכים להגיש דין וחשבון, ואתם מנקטים מהם דין וחשבון. אתם רואים שקבלתם ממנו מס יתר. אתם אומרים שלא תחזירו לו זאת, אלא אם יגיש דוח.

מר מועלם:

אם הניסוח אינו מגיש דוח, איננו יכולים לדעת.

מר דובנוב:

הנושא העיקרי של הסעיף הזה מדבר על החזר מס עם ריבית. הדגש - עם ריבית. כל הנושא מתיחס, ראשית, לזה שאתה מחזיר את המס כאשר הוכח שיש לו מס יתר; ושנית, שאתה חייב לשלם לו ריבית על הסכום העודף. יש כאן הקלה לעומת סעיף 160 הקודם. יכול להיות שהיא לא מביאה בדיוק לסימטריה. אני מציע שאת הדין בסמטריה נשאיר לסעיף 187. בענין זה יש לנו ויכוח גדול עם הציבור. לא רק שאנחנו מחזירים מס לאחר הדוח, אלא אנחנו מחזירים גם באמצע השנה.

טר דובנוב:

שנית, ההסתייגות של לשכת רואי החשבון פורצת לדלת פתוחה. הפעלנו שתי מחלקות חשובות מאד. האחת, לבי חילוץ מלווה הבטחון מיד עם הגשת הדו"ח והתאמתו. אותו דבר במלווה מלחמה. יש הוראה מפורשת שמחייבת, שאם חברה מגישה דו"ח ועל פני הדו"ח יש לה עודף שטולם כתוצאה ממקדמות או ניכוי במקור, והיא בדרך כלל מוכרת כחברה שאין הפרטים גדולים בין הדו"ח שלה ואימותו, מחזירים לה את המס מיד, לפי הדו"ח שלה.

מר. מועלים: סעיף 22: סעיף זה דן בבעלי שליטה

בחברה, שמקבליה מטכורת והחברה חייבת לנכות את המס במקור. אומרים שלא נתיר לבעל הכנסה כזאת, אלא אם המס שולם על ידי החברה לפקיד הסומה. אם לחברה יש הוצאה של 10 אלפים לירות כמטכורת לבעל מניה, ה-10 אלפים האלה פורבים כהוצאה לחברה. סעיף 18 אומר שלא תוכר ההוצאה, אם לא נוכה מט במקור. אנחנו אומרים שלא נוכל לקזז את המס אם החברה לא שילמה את המס על ה-10 אלפים לירות האלה. יכול להיות מצב שהחברה ניכתה לו את מס ההכנסה, אבל לא העבירה את הכסף אלינו.

פ. פלומין:

החברה שילמה לו את המטכורת ולא את הניכויים. האיש קיבל את ה"לוקס" והצהיר על כך. אתם אומרים שהיות והחברה לא העבירה ניכויים, זה לא יהיה אצלה הוצאה. אצל האיש אתם לא מכירים את הניכוי. אבל הוא שילם עבור ההכנסה שלו. במידה שלא מכירים בניכוי במקור, אל תחייב גם את ההכנסה במס. תעגנו זאת בחוק. במידה שלא עברו הניכויים, האיש זכאי לדרוש לאותה שנה שבה יהיה רטאי לקזז זאת. לבעל מניות בחברת מניות אין אפשרות לפקח בענין זה. הוא יכול להיות בעל מניות שיש לו סכסוך עם האחרים ואין לו פיקוח על העברת הניכויים. למה להכות אותו?

מר. הלפרין:

מעביד שניכה במקור, לפי הדין, העביר או לא העביר את הניכויים, אל העובד פתיחסים כאילו הכסף שולם למס הכנסה. המדובר בסעיף זה כאשר המעביד והעובד זהים. כאשר המעביד שזהה עם העובד השתקם בכסף ולא העביר לפקיד סומה, בא סעיף זה.

פ. פלומין:

אם הוא מיעוט בחברה? יש לו 10%. ממנו הורידו את המס. ה-90% האחרים אינם הולכים אתו יד ביד. הייתי מבין לו אמרתם שזה יחול על מי שיש לו 51% שליטה בחברה, בהון המניות. אחרת יוצא שהאיש יצטרך לסלם פעמיים. המעביד, לא העובד, הוא שליח האוצר. אם הוא שולט בחברה, אני מסכים.

מר. הלפרין:

אני מציע שנכתוב, שאם הסליטה פחות מ-50%, אלא אם כן הוכיח בעל הסליטה שלא היתה לו שליטה על העברת הכסף.

פ. פלומין:

אני מקבל זאת.

מר. מועלים:

סעיף 23: הסעיף דן במקרה, שלאחר שנתיים בודקים את השפרים של המעביד ומתברר ששולם לעובד תשלום שצריך היה לנכות ממנו מס הכנסה ולא נוכה. בינתיים גמרו את הסומה של העובד. בית המשפט שטק שאם היתה שומה לעובד, אנחנו מנועים לעשות את הסומה למעביד עבור אותה הכנסה. אנחנו אומרים כאן, שרטאי פקיד הסומה לעשות שומה למעביד, אלא אם הוכיח שאותה הכנסה נכללה באותה שומה של העובד.

פ. פלומין:

השאלה היא, מדוע אינכם יכולים לפתוח את השומה של העובד.

מר. מועלים:

תאר לעצמך שביאגד" נצטרך לפתוח שומה של שבעת אלפים איש, כי לא

שילמו מס עבור העתונים או הארוחות.

פ. פלומין:

אני חושב שאתם יכולים להוציא שומת ניכויים.

מר מועלים:

בית המשפט אמר בנוגע לכך.
היום, עצמאים וחברות מסלמים
מס על פי הטומה הסופית האחרונה (מקדמות). לשר האוצר יש סמכות להעלות
את בסיס הטומה לפי צו, וזה באופן כללי. אם נוכח פקיד טומה שלא אותו
אדם שהיתה לו הכנסה נמוכה בשנה מסויימת, יש הכנסה גדולה בשנת המס
עליה מדובר, למעשה הוא מנוע מלהגדיל את המקדמות. אנחנו אומרים שיש לתת
לפקיד טומה סמכות, כאשר נוכח שהמס בשנה השוטפת יעלה בלמעלה מ-40%
על המס של השנה הקודמת, לחייב את האדם במקדמות יותר גדולות. זה בולט
במיוחד בחברה חדשה, שבשנים הראשונות לא הרויחה ולא שילמה מסים, ואילו
לאחר מכן הרויחה מיליון לירות בשנה. זה אחד האמצעים לגבות את המס
סמוך להוצרות ההכנסה.

י. פלומין:

אחד הדברים המסוכנים הוא, כאשר
נותנים סמכות אישית. כאשר משילים
על כל ענף הגדלת מקדמות, לפי הערת פקיד טומה, אני מוכן לקבל זאת.

מר מועלים:

לגבי ענפים זה קיים בחוק.

מר דובנוב:

כל הכוונה לתפוס מעט עצמאים
ומפעלים שהתעשרו מאד במשך השנה,
ולא דורשים מהם יותר ממה שהם היו חייבים בשנה קודמת. דווקא ההסדר
לפי ענפים יכול לפגוע בפרטים.

ח. קורפו:

ומה אם ירדו הכנסותיו?

מר דובנוב:

יש סעיף בחוק.